

http://pidruchniki.com/1103031938879/rps/ekonomichniy_mehanizm_prirodokoristuvannya_ohoroni_navkolishno_go_seredovischa. Дата доступу: 13.11.2017.

6. Шевчук В. Я. Законодавчі засади громадського екологічного управління / В. Я. Шевчук, Ю. М. Саталкін, Г. О. Білявський та ін. – К. : Либідь, 2004. – 432 с. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/14350120/ekologiya/zakonodavchi_zasadi_gromadskogo_ekologichnogo_upravlinnya. Дата доступу: 14.11.2017.

7. Нестерпна легкість сміття: як Рада вирішила проблему відходів в Україні однією поправкою // 24 канал TV, Новини від 11 серпня 2017 р. – Режим доступу: https://24tv.ua/nesterpna_legkist_smitty_yak_rada_virishila_problemu_vidhodiv_v_ukrayini_odniyeyu_popravko_yu_n851429/atp. Дата доступу: 17.11.2017.

8. Крайнюков О. М. Моніторинг довкілля (Моніторинг нафтогазоносних територій) / О. М. Крайнюков, А. Н. Некос. – Харків : Фоліо, 2015. – 204 с.

9. Кушнір Ю. В. Перспективи впровадження системи екологічного аудиту на промислових підприємствах / Ю. В. Кушнір // Науковий вісник НЛГУ – 2005. – Вип. 15.7. – С. 251-254.

10. Кравчук М. Глобалізація вимагає не орієнтуватись на поточні вигоди / М. Кравчук // Віче. – 2003. – № 11. – С. 73-76.

Стаття надійшла: 11.12.2017 р.

Рецензент: д.держ.упр., проф. Маліков В.В.

Рецензент: д.держ.упр., проф. Крюков О. І. (Національний університет цивільного захисту, м. Харків)

УДК 351:331:323/322

JEL D83

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ ПОЛІТИКИ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Пахнін М. Л., аспірант

Харківський регіональний інститут державного управління

Національної академії державного управління при Президентові України

Анотація. В статті розглянуто зарубіжний досвід інституційного забезпечення державної комунікативної політики. Розглянуто основні підходи до процесів розвитку інформаційного суспільства серед лідерів світової спільноти. Проведено аналіз основних досліджень і публікацій вітчизняних та зарубіжних науковців, за результатами якого проведено узагальнення міжнародного досвіду проведення державної інформаційної та комунікативної політики. В статті наголошується на взаємозв'язку державної комунікативної політики з публічною політикою, яка виступає особливою формою комунікації учасників політичного процесу, що формує умови для активізації участі громадян у прийнятті, формуванні та реалізації відповідного політичного курсу. Виявлено, основні принципи міжнародної практики взаємодії органів публічного управління з громадськістю. За результатами аналізу зарубіжного досвіду в статті зазначається, що державна комунікативна політика провідних держав-лідерів будується на засадах свободи слова, доступності та відкритості інформації, що надходить від органів публічного управління. В результаті дослідження сформовано висновок, стосовно того, що поширеною практикою інституційного забезпечення державної комунікативної політики зарубіжних держав є створення центральної установи, відповідальної за реалізацію та координування комунікативної політики уряду, що спрощує процес координування та підвищує ефективність реалізації комунікативної політики у цілому.

Ключові слова: засоби масової комунікації (ЗМК), засоби масової інформації (ЗМІ), мас-медіа, інформація, інституції, державна комунікативна політика..

INSTITUTIONAL PROVIDER OF STATE COMMUNICATION POLICY: INTERNATIONAL EXPERIENCE

Mykola Pakhin, Postgraduate Student

Kharkiv Regional Institute of Public Administration

National Academy of Public Administration under the President of Ukraine

Summary. The foreign experience of institutional support of state communicative policy is considered in the article. The main approaches to the information society development process among the leaders of the world community are considered. The analysis of basic researches and publications of domestic and foreign scientists was car-

ried out, the results of which resulted in the generalization of international experience in conducting state information and communicative policy. The article emphasizes the relationship of the state communicative policy with public policy, which serves as a special form of communication of the participants in the political process, which forms the conditions for the activation of citizens' participation in the adoption, formation and implementation of the relevant policy course. The basic principles of the international practice of interaction of public administration bodies with the public According to the results of the analysis of foreign experience, the article states that the state communicative policy of leading states-leaders is based on the principles of freedom of speech, accessibility and openness of information coming from the bodies of public administration. As a result of the study, it was concluded that the widespread practice of institutional support for the state communicative policy of foreign countries is the creation of a central institution responsible for implementing and coordinating the communicative policy of the government, which simplifies the process of coordination and improves the effectiveness of the implementation of communicative policies in general.

Key words: mass media (mass media), media (mass media), mass media, information, institutions, state communicative policy.

Постановка проблеми. Нинішній етап розвитку цивілізації визначається як інформаційне суспільство, що виникло внаслідок інформаційної революції, розвитку інформаційних технологій та всесвітньої мережі Інтернет, які повністю змінюють вектор суспільного розвитку. Історичний перехід від постіндустріального до інформаційного суспільства проходить нерівномірно, що пояснюється тенденціями розвитку світового співтовариства та національною специфікою. Сьогодні поняття «інформаційне суспільство» вживають як суспільство, в котрому всі сфери суспільної діяльності перебувають в залежності від інформаційної взаємодії, як в межах однієї держави так і на міжнародному рівні. Зараз фактично кожна розвинута держава постає перед необхідністю проведення інноваційних реформ інформаційної сфери через використання сучасних знань та вмінь в інформаційній сфері та впровадження інформаційно-комунікаційних технологій. Сьогодні теорія інформаційного суспільства ґрунтується на двох моделях, західній та азійській. Інформаційне суспільство вже стало глобальним ідеологічним, соціальним та політичним, явищем. То ж в межах нашого дослідження доречним буде осмислення концептуальних засад інформаційного суспільства зарубіжних держав.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання даної проблеми. У дослідженні зарубіжного досвіду інституційного забезпечення державної комунікативної політики було опрацьовано наукові праці відомих зарубіжних дослідників, серед яких: Д.Белл, Дж.Бенігер, З.Бжезинський, Р.Брейтенштейн, Е.Дж.Вільсон, В.Дайзард, Р.Дарендорф, А.Етціоні, Д.Естер, М.Кастельс, Г.Кан, Е.Карвонен, С.Леш, М.Маклуен, Дж.Мартін, Й.Масуда, К.Мей, Дж.Нейсбіт, Ф.Родрігес, Т.Розак, Т.Стоун`єр, Д.Тапскот, О.Тоффлер, А.Турен, Ф.Уебстер, Ф.Феррароті.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується стаття. В науковій літературі є безліч підходів до процесів розвитку інформаційного суспільства серед лідерів світової спільноти. Теоретичне обґрунтування розвитку інформаційного устрою сьогодні дещо застаріло порівняно з практичними потребами, які мають досить швидкі темпи розвитку. То ж в межах нашого дослідження доцільно дослідити зарубіжний досвід розвитку та становлення інформаційного суспільства. Це допоможе нашій державі не відставати від загальносвітових тенденцій зазначеного процесу та, орієнтуючись на провідні стандарти європейської спільноти формувати стратегію інформаційного розвитку взаємодії ЗМК та органів публічного управління, що в свою чергу сприятиме прискорення процесів європейської інтеграції.

Метою статті є теоретичне дослідження зарубіжного досвіду інституційного забезпечення державної комунікативної політики.

Виклад основного матеріалу. В умовах розвитку та трансформації інформаційного суспільства інформаційне законодавство країн розвинених демокра-

тій складалося впродовж десятиліть, а роль і місце засобів масової комунікації в суспільстві постійно зазнавали змін. На сьогодні засоби масової комунікації є не тільки інструментом інформування суспільства, але й засобом контролю з боку суспільства за діяльністю влади. Тож у демократичних країнах держава не може безпосередньо керувати засобами масової комунікації, однак зберігає певні можливості контролю над процесами в системі ЗМК.

Важливою складовою у впливі засобів масової комунікації на розвиток органів публічного управління є публічна політика держави.

Публічна політика створює умови відкритості та прозорості діяльності органів влади та створює можливість окремим елементам суспільства впливати на процеси розробки, прийняття та реалізації державно-управлінських рішень. Важливою демократичною умовою є публічність політики, яка виявляється у гласності та відкритості політичних дій. Громадськість повинні бути обізнані з питань діяльності та намірів політичних сил та органів публічного управління. Вони мають впливати на процеси прийняття, створення та виконання законів, на якість роботи органів публічного управління, на рівень освіченості, відповідальності та громадянської самосвідомості представників політичних сил, що приймають ті чи інші рішення як представники відповідної частини виборців.

В сучасних умовах публічна політика є формою політичного процесу, що відбувається в суспільному просторі, використовуючи велику кількість інформаційно-комунікаційних ресурсів, та має цілісну систему структурно функціональних зв'язків його суб'єктів. Публічна політика є особливою формою комунікації учасників політичного процесу, що формує умови для активізації участі громадян у прийнятті, формуванні та реалізації відповідного політичного курсу.

Як зазначає С. Телеушин публічна політика є особливим видом комунікації, що не виступає у сфері боротьби за владу [10]. Важливі питання, від яких залежить сукупність подальших дії органів публічної влади сформував у своїй роботі І. Кохан. До таких вагомих питань було віднесено: встановлення зворотного зв'язку з представниками громадськості, формування публічного діалогу, розвиток партнерських стосунків органів публічного управління та інститутів громадянського суспільства, вдосконалення механізму залучення окремих елементів суспільства до розроблення та реалізації державної інформаційної політики [5].

Цікавим для нашої статті є досвід Швейцарії. В цій державі консультації з громадськістю виступають фундаментальною характеристикою консультаційної системи. Також існують і держави, в котрих консультації дещо обмежені у своєму обсязі, застосуванні на впливі. Величезний рівень взаємодії, який відбувається завдяки всесвітній мережі Інтернет, має тенденції збільшення масштабів своєї взаємодії, глибини та широти надання консультацій органів публічного управління з окремими елементами суспільства під час розробки та реалізації інформаційної політики. Сьогодні он-лайн консультації під час розробки та реалізації інформаційної політики є новою практикою, прикладів якої дещо замало.

Взагалі зарубіжний досвід інших держав, котрі прийняли закони про доступ до публічної інформації, вказує на позитивний вплив відповідних змін у законодавстві стосовно реалізації громадянами своїх основних прав, розвиток ефективності діяльності органів публічного управління та зменшення ризиків та проявів корупції.

Сьогодні більшість органів публічного управління Фінляндії мають власні інтернет ресурси та надають відповідний перелік он-лайн послуг: громадяни мають право на пошук та отримання інформації, вони мають право надсилати інформаційні запити, голосувати, подавати заяви, скаржитися та збільшувати рівень взаємодії з органами публічного управління. Відкритість та електронний доступ до інформації виступають головною причиною низького рівня корупції Фінляндії. Положення, у яких відбиваються принципи прозорості, застосовують-

ся на всіх рівнях публічного управління. У Фінляндії проголошується право доступу до більшості (за винятком спеціальних або таких до яких передбачена особлива процедура доступу) державних документів як фундаментальне право громадян, в свою чергу, органи публічного управління повинні забезпечувати громадськість інформацією [1].

В США приватна система організації ЗМІ також знаходиться на стадії розвитку. Більшість теле та радіокомпанії, газет та журналів у США перебувають у приватній власності. Представники великих корпорацій та фінансових структур, представлені в редакційних радах інформаційних корпорацій. Велика кількість директорів центральних телекомпаній, газет та журналів виступають банківськими партнерами, партнерами страхових агентств, університетів, юридичних фірм та різноманітних фондів.

Велика кількість держав лідерів мають чималий досвід взаємодії органів публічного управління з представниками громадськості. Така взаємодія відбувається на засадах формування обопільної довіри та контролю з метою ефективності соціальної інтеграції, підвищення соціальних та правових умов життя та сталого розвитку усіх сфер суспільної діяльності. До таких держав входять держави Європейського Союзу та США.

Варто зазначити, що успіх демократичного перетворення вимагає певного підґрунтя в образі інститутів громадянського суспільства, які функціонують дотримуючись принципів демократичного узгодження інтересів між групами, та принципів визнання та впровадження постулатів європейської ідентичності [8]. В нашій державі важливим завданням науково-практичної діяльності постає вирішення проблем налагодження ефективної взаємодії органів публічного управління, засобів масової комунікації та представників громадськості.

Міжнародна практика взаємодії органів публічного управління з громадськістю також визначає загальні міжнародні принципи роботи прес-служб інститутів публічної влади. Зокрема у статті 19 Загальної декларації прав людини, визначено, що «кожна людина має право на свободу переконань і на вільне вираження їх; це право включає свободу безперешкодно шукати, одержувати, розповсюджувати інформацію та ідеї будь-якими засобами і незалежно від державних кордонів» [4].

Провідні науковці з означеної тематики виділяють наступні принципи зазначеної взаємодії органів публічного управління та громадськості:

- принцип максимальної відвертості, який каже про те, що інформація органів публічного управління повинна бути відкрита та доступна.
- принцип обов'язку публікації вказує на те, що органи публічного управління повинні публікувати особливо важливу інформацію.
- принцип пропаганди прозорості діяльності уряду, який виявляється в тому, що органи публічного управління мають сприяти прозорості та відкритості діяльності уряду.
- принцип вичерпного переліку винятків з принципу відвертості інформації, передбачає, що питання відвертості інформації чітко та ясно позначаються та підлягають безкомпромісній перевірці на «негативні наслідки» та «інтерес суспільства».
- принцип процедури, які сприяють доступу до інформації вказує на швидкість та сумлінність розгляду інформаційних запитів та можливість оскарження відповідних відмов за інформаційним запитом [2, с. 57–62; 7, с. 42–48; 11, с. 57].

Велика кількість розвинутих держав вже сьогодні розробили стратегічні інформаційно-комунікаційні пріоритети реформування органів публічного управління. Як пише відомий дослідник Р. Браун у 1994 р. Комісією ЄС було визначено план дій, що мав назву «Європейський шлях в інформаційне суспільство». У 1995 р. Фінляндія розробляє свою схожу програму, яка має назву «Фінсь-

кий шлях в інформаційне суспільство». У 1996 р. у ФРН вийшла така ж, аналогічна програма «Шлях Німеччини в інформаційне суспільство». Протягом 1990-х років такого роду програми були прийняті більшістю найбільш розвинених держав, які входили в Організацію економічного співробітництва та розвитку, а також цілим рядом держав, що розвиваються. Сьогодні в зазначених державах вже діє третє покоління подібних програм. Так, у 1999 р. у США було прийнято «Стратегічний план Національної адміністрації з телекомунікацій та інформації США». Відповідно до зазначеного плану, «Концепція національної інформаційної інфраструктури» стає основним елементом рішення головного управлінського завдання, що полягає у виключенні обопільної деструктивної конкуренції за допомогою створення механізму прийняття взаємоузгоджених рішень. Зазначена концепція передбачає розвиток такої системи інформаційно-комунікаційних технологій, яка б орієнтувалася на вирішенні конкретних державно-управлінських завдань [13].

Інформаційне законодавство вже існує декілька століть і в його розвитку чітко вбачаються еволюційні вектори. Більшість держав світу визнали право громадян та суспільства в цілому на доступ до інформації органів публічного управління, та реалізують його, або ж прийняті створюють умови для такої реалізації, через прийняття окремих нормативно-правових актів про свободу та доступ до публічної інформації, або ж через прийняття окремих адміністративних положень. Проте важливо підкреслити, що тільки декілька держав закріпили право на доступ до інформації на конституційному рівні.

Як, зазначає закордонний дослідник Д. Бонісар «багато із цих законів протягом наступних років неодноразово коригувались» [1].

В Україні також відбувається стрімкий розвиток комунікації, що зумовлено світовими тенденціями і тим, що наша держава є частиною світового комунікативного простору. Проте стратегія осмислення тенденцій і процесів ще не визначена, відсутня розвинута наукова і термінологічна база. Водночас ми є постійними учасниками дискурсу щодо необхідності рішучих і швидких дій у зазначеній сфері. Надзвичайно важливо розробити засади, принципи, основну мету та конкретні напрями змін. Визначення змістовного підґрунтя для формування новітніх підходів до організації інформаційного обміну у сфері публічного управління, тобто філософської бази, повинно стати пріоритетом діяльності органів публічного управління. Саме визначення ключової парадигми – окреслення шляхів переходу від однієї моделі розвитку до принципово іншої – повинно зіграти вирішальну роль у вирішенні питання якості подальшого суспільного розвитку та відповідності цього процесу демократичним потребам сьогодення [3]. Для розв'язання проблеми відкритості органів публічної влади можливо через створення відповідного ефективного законодавчого механізму. За таких умов нагальною є потреба в унормуванні поведінки як владних інституцій і представників влади, так і громадськості. В Україні вже майже створена юридична база для втілення принципу відкритості та прозорості органів публічного управління.

Узаконення світових стандартів права доступу громадськості до інформації є одним із найбільших здобутків людства і водночас одним з ключових прав людини. Для видатного теоретика свободи преси Дж. Мілля ще в середині XIX ст. було беззаперечним те, що «свобода друку є однією із необхідних гарантій проти урядових репресій та утисків» [6, с. 352]. Свобода слова та свобода преси – ті неподільні цінності, якими визначається рівень свободи кожної держави. Утвердженню європейських стандартів права доступу до інформації передували виникнення і розвиток ідей такого права на рівні національних правових систем окремих європейських держав. Свобода висловлювань та свобода інформації на основі верховенства права та створення умов для поваги прав

людини є основними постулатами побудов громадянського суспільства, утвердженню справжньої демократії.

З метою запобігання можливості політичних та інших впливів на громадські ЗМІ на думку Ю. В. Палагнюк, створюються телерадіомовні й адміністративні ради як наглядові органи громадського телерадіомовлення. Завдання цих рад полягає в тому, щоб представляти інтереси суспільства, адже громадські телерадіокомпанії мають право на самоврядування і не підлягають відомчому експертному контролю [9, с. 78].

Сьогодні інформаційна політика Європейського Союзу виходить із теорії європейського інформаційного суспільства. Розвиток інформаційно-комунікаційних технологій та інформатизації суспільства в Європейському Союзі входить до кола його найважливіших пріоритетів і реалізується насамперед у межах політики у сфері інформаційного суспільства (Information society policy) та аудіовізуальної продукції і ЗМІ (Audiovisual and Media policy).

Принципи справжньої демократії – свобода слова та право доступу до інформації разом із верховенством права є основою побудови громадянського суспільства як в окремій державі, так і в цивілізованому світовому співтоваристві загалом. Із трьох найвідоміших серед наукової спільноти правових моделей діяльності засобів ЗМК у суспільстві – американської, англійської та французької, на думку українського науковця В.Шкляра, Україна прагне саме до останньої, на що вказує перелік державних актів конституційно-правового статусу українських мас-медіа [12, с. 231].

Сьогодні Європейський Союз виступає прикладом у формуванні та реалізації багатовекторної та багатоскладної інформаційної політики та взаємозв'язку зазначених напрямів та складових частин між собою. Україні, яка підписала Угоду про асоціацію з ЄС, у процесі європейської інтеграції слід ретельно вивчити та запровадити досвід інформаційної політики ЄС.

Аналіз функціонування ЗМК в провідних державах світу, дослідження нормативно-правового регулювання їх діяльності та сталих моделей взаємодії органів публічного управління та засобів масової комунікації засвідчує, що здебільшого ці процеси визначаються рівнем розвитку свободи слова, доступу до інформаційних джерел, впливу економічної незалежності відповідних ЗМК на якість та об'єктивність новин. Інформаційна робота в цих державах будується на засадах свободи слова, доступності та відкритості інформації, що надходить від органів публічного управління.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. Проблема вітчизняних особливостей стратегічного управління системою засобів масової комунікації, зважаючи на недосконалість національного і міжнародного інформаційних законодавств, – є чи не основною для українського суспільства і визначає актуальність подальшого дослідження. За результатами аналізу міжнародного досвіду інституційного забезпечення державної комунікативної політики можна стверджувати, що важливість комунікативної діяльності органів влади визнана в більшості європейських та провідних держав світу. За результатами проведеного теоретичного дослідження можна стверджувати, що комунікативна діяльність органів публічної влади наразі перебуває на етапі активної інституціалізація. Також варто зазначити, що поширеною практикою інституційного забезпечення державної комунікативної політики зарубіжних держав є створення центральної установи, відповідальної за реалізацію та координування комунікативної політики уряду, що спрощує процес координування та підвищує ефективність реалізації комунікативної політики у цілому. Тож в майбутньому великої актуальності набуває необхідність дослідження організаційно-правових засад забезпечення державної комунікативної політики та залучення закордонних практик її здійснення в Україні.

Перелік посилань:

1. Бониссар Д. «Privacy International». Свобода інформації в мере. – 2006 [Електронний ресурс] / Д. Бониссар. – Режим доступу : <http://www.privacyinternational.org/foi/survey>
2. Взаємодія органів державної влади з громадянським суспільством: теорія та практика державного управління: монографія / А.О. Дегтяр, А.В. Халецький, С.В. Белай. – Донецьк: Видавництво «Донбас», ООО «РА Ваш імідж», 2012. – 415 с., с. 57–62
3. Дніпрошенко Н. К. Комунікація: демократичні стандарти в роботі органів державної влади / Н.К. Дніпрошенко; за заг. ред. канд. наук з держ. упр. Н. К. Дніпрошенко. – К. : ТОВ «Вістка», 2008. – С. 17-136.
4. Загальна декларація прав людини [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015
5. Кохан А. І. Державна комунікативна політика - механізм ефективної діяльності інституту публічної влади в Україні [Електронний ресурс] / А. І. Кохан. – Режим доступу : <http://www.academy.gov.ua/ej/ej13/txts/zmist.htm>
6. Милль Дж. О свободі / Дж. Милль ; пер. с англ. А. Н. Неведомского // О свободі. Антология мировой либеральной мысли (I половины XX века). – М. : Прогресс-Традиция, 2000. – С. 288-392., с. 352
7. Основи організації громадянського суспільства: навч.-метод. посіб. / О.О. Ахмедова, А.В. Халецький. – Донецьк: Видавництво «Донбас», ООО «РА Ваш імідж», 2012. – 125 с., с. 42–48;
8. Основні засади діяльності прес-служб органів державної влади та місцевого самоврядування: світовий та український досвід: наук.-метод. видання / Під наук. керівн. О.С. Поважного. – Донецьк: Донецький держ. ун-т управління, 2011. – 107 с.
9. Палагнюк Ю. В. Державне регулювання аудіовізуальних засобів масової комунікації: європейський досвід та Україна : монографія / Ю. В. Палагнюк. – Миколаїв : Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2012. – 236 с., с. 78
10. Телешун С. О. Суспільні виклики та ефективна публічна влада: українські реалії / С. О. Телешун // Відкриті очі [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.vidkryti-ochi.org.ua/2010/11/blog-post.html>
11. Халецький А. В. Зарубіжний досвід взаємодії органів державної влади з громадянським суспільством / А. В. Халецький // Вивчення та впровадження в Україні іноземного досвіду удосконалення діяльності органів влади: VII міжнар. наук.-практ. конф., Полтава, 28 листопада 2012 р. – Ч. II. – Полтава: Полтавський нац. техн. ун-т імені Юрія Кондратюка, 2012. – С. 57–60., с. 57
12. Шкляр В. І. Вектори часу / В. І. Шкляр // Україна на шляху до Європи : наук. вид. / упоряд. : В.І. Шкляр, А. В. Юричко. – К. : Етнос, 2006. – С. 226-264., с. 231
13. Brown R. The Global Information Infrastructure: Agenda for Cooperation / R. Brown, L. Irving, S. Katzen // National Technical Information Agency. Mode of access: <http://www.ntia.doc.gov/reports/giiagend.html>

Стаття надійшла: 11.11.2017 р.

Рецензент: д.е.н., проф. Горюхов Д.А.

Рецензент: д.держ.упр., проф. Крюков О. І. (Національний університет цивільного захисту, м. Харків)

УДК 332.1

JEL R58

КОНЦЕПЦІЯ ФОРМУВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ МІСТА

Склярук Н. І., к.е.н., доцент

Серьогіна Д. О., к.е.н.

Харківський національний університет міського господарства ім. О. М. Бекетова

Анотація. У статті досліджено питання збільшення значущості інтелектуального капіталу як фактору економічного зростання міст України. Предметом дослідження є комплекс теоретико-методологічних проблем формування та оцінки інтелектуального потенціалу міських територій в контексті їх стійкої динаміки. Метою статті є формування концептуальної моделі інтелектуального потенціалу сталого розвитку міських територій, що дасть змогу узагальнити знання про управління інтелектуальним капіталом і трансформувати їх в управлінські установки. Методологічною основою представлено дослідження є комплекс фундаментальних методів наукового пізнання, зокрема, принципи взаємозв'язку теорії і практики, суб'єктно-об'єктного підходу. При проведенні дослідження використовувався системний підхід до аналізу розглянутих процесів і явищ.